

Ugeskrift

for

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 1.

Fredagen den 2. Januar.

1857.

Gjennem Indbydelsen paa nærværende Ugeskrift har Udgiveren forelagt Publicum Udkastet til den Plan, han agter at følge, og det kunde saaledes synes overflødig atter foreløbigt at berøre Ugeskriftets Tendens.

Udg. er ogsaa paa det Næne med hvilke Banskkeligheder, der ville reise sig mod Planens Gjennemførelse og hvilke Pligter, der paaligge ham; men han ønsker ogsaa at sætte de ærede Landmænd ind i hans Stilling; thi staar det først klart, hvad der efter vore Forholde kan og bør fordres, før at Ugeskriftet skal gjøre den tilsligtede Nytte, saa vil Læseren afholde sig fra ugrundet og saaledes i Realiteten spildt Kritik over forekommende eller savnede Artikler i Skriftet, og han vil indse, at det ikke er Udgiveren alene, som har Pligter, men ogsaa enhver Landmand, der har det i sin Magt at give en almindelig Fremstilling af de daglige Landboforholde.

De større landøkonomiske Tidsskrifter beffjeste sig i Regelen med fuldstændigere og videnskabelige Afhandlinger, Resultaterne af Erfaringer, fremkomne i Tiden gjennem ofte gjentagne og sammenfattede Forsøg.

Ugeskriftet fremstiller hovedsagelig Dagens landøkonomiske Nyheder og mindre omfattende Meddelelser. Det samler Landmandens spredte Foretagender, at de ei skulle gaa upaaagtede hen, men vække Eftertanken og bidrage til at de for Fremtiden efter deres Værd efterlignes eller forkastes. Ugeskriftet bør være et Organ, hvorigjennem h. h. Landmænd og landøkonomiske Foreninger udtale deres Anskuelser og indberette Landboforholdenes Standpunkt. Kun ved hyppige Meddelelser af denne Slags fra Landets forskjellige Egne, kan Skriftet blive af almen Interesse; men til at opnaa dette, indsees det, hvor nødvendigt det er, at Landmanden velvilligen støtter sit eget Blad med Meddelelser, og navnlig haaber Udg. at Landboforeningernes Formænd ville indsende Reserver af de afholdte Møder, og at Embedsmænd godhedsfuldt ville tilstille Redaktionen Beretninger om de større Eiendomsfalg og Gaardtaxter. Udg. er i sidstnævnte Punkter ikke stort andet end det Medskab, der former og afpasser Artiklerne efter Bladets Tendens og Størrelse, under hvilket Arbejde han dog samvittighedsfuldt vil gjengive Artiklernes Indhold.

Udg. har faaet Bink fra flere om ikke at lade Bladet blive en ABC i Jordbruget, medens Landmænd fra flere Kanter have anmodet ham om at

skrive „folkeligt“ og at udelade videnskabelige Artikler og især Alt, hvad som angaar Kemi. Af disse modsatte Udtalelser ser man, at der herhjemmets endnu ei har uddannet sig en Jordbrugerklasse i Lighed med flere andre Landes, hvor Landboforholdene ere mere udviklede. Ugeskriftet er imidlertid til for de norske Landmænd og vil saavidt muligt efterkomme Flerhedens Ønsker; men hvis Enkelte i denne Henseende finde sig brøstholdne, saa maa de erindre sig Banskkelighederne for Udgiveren ved at bryde med Tidsforholde, som vistnok burde være borte, men som dog i Virkeligheden ere tilstede og saaledes til en vis Grad maa respekteres.

(Indsendt.)

Til

Udgiveren af Ugeskrift for de norske Landmænd.

At fremme Opdyrkning af hidtil ubenyttede Myrstrækninger er et Foretagende, som almindelig erkjendes for i høi Grad at bidrage til Landbovesnets Opkomst ved at affaste mange umiddelbare og middelbare Fordels, hvoriblandt at vikle til Forbedring af de klimatiske Forholde. — Omgangsmaaden med saadan Opdyrkning saavel til Uger som Engeland er ogsaa i den senere Tid saaledes oplyst af Agronomerne, at den næsten overalt er kjendt. Naar man ikke desto mindre ser, at dette Foretagende ikke fremmes i den Grad, som ønskeligt, maa Aarsagen her til ligge i Hindringer, som det vilde være af megen Interesse at se bortryddede. En af disse Hindringer er uden Tvivl det Fællesskab om Havnegang, som eksisterer i flere forovrigt udflyttede Stov og Marktstrækninger, og som hindrer den enkelte Lodtager fra at foretage Indbegninger i samme. At faa Havnerettigheden udflyttet ved Hjælp af de Retsmidler, som hidtil ere stillede til Sameiernes Naadighed, møder i Almindelighed saa store Banskkeligheder, at det kun sjelden lader sig udføre uden med usorholdsmæssige Bekostninger. En Indskriven fra Statsstyrelsens Side for gjennem Lov at bortrydde denne Hindring, saa den ene Havnerettigede ikke langer af Branghed skal kunne nægte Medieirerne at foretage Opdyrkning i fælles Havnegang, er derfor vistnok nødvendig. At det maa kunne ske uden paaregneligt Indgreb i Medieirernes Ret og at netop de opdyrkte Strækningers større Værdi og

Afkastning giver Anledning til at erstatte Medeleerne enten ved at paabyde partiel Udlæggelse af en Del af det Dydyrkede eller paa anden Maade, forekommer Indsenderen klart. Men Maaden hvor paa dette bør udføres er et Ualliggende, hvis nøisagtige Drøftelse er af Bigtighed, og Indsenderen har derfor troet at burde opfordre Ugeskriftets Udgiver til herom at yttre sig i Bladet og derved give Anledning til offentlig Discussion.

Om Dyrkningen af Roer.

Af Eobard Nonnen, Bestyrer af Degeberg-Landbrugsskole i Sverrig.

Jeg har oftere havt Vællighed til at meddele adspredte Bemærkninger om Dyrkningen af Roer paa Degeberg, men da disse for Vinterfodringen saa vigtige Planter nu med Held have været dyrkede her paa Gaarden i 26 Aar, omendstjondt denne, ved sin for Vaartrøke meget udsatte Beliggenhed, ingenlunde frembyder de gunstigste Lokalteter for disse Rodfrugter, vilde det maaske ikke være uden Interesse, at se her i Sammenhæng korteligen fremstillet, hvad der i Almindelighed foredrer, samt hvad der her er fundet vigtigt at iagttage, for at Turnips saavel som Kaauroer — de ere saa nær beslagtede, at de godt kunne afhandles sammen — skulle trives. Særskilte Forsøg ere desforuden i de sidste 4 Aar anstillede med at dyrke Roer paa stærkt leret Jord, og de ere blevne gennemførte med Held, hvor vanskeligt og usikker Roernes Væxt end er i saadant Jordmon; og turde det være mig tilladt i Slutningen af disse Meddelelser at beskrive den Fremgangsmaade, ved hvilken disse Forsøg lykkedes.

Roerjordens Efteraarsbehandling. All Jord, der er bestemt til Rodfrugter, ploies om Efteraaret fuldkommen saa dybt som den bearbejdede Jordforpe naar og lægges i vel opsurede Kamme, saaledes at Marken ligger aldeles tør. Jaffingrøfter findes nu her i hver Mark, der endnu ikke har naaet at blive drænet, og der forekommer derfor ikke længere kolde Steder paa Ngermarken. Roer afgrøden taaler endnu mindre saadanne end Kornarterene; thi i utilstrækkeligt afgrøstet Jord antyder strax et gulladent og visent Udseende af Roerne, hvor Vandaffædninger ere fornødne.

Gjødselen. Rigelig Gjødsling er den næste Betingelse, for at Kaauroer og Turnips skulle kunne trives godt. Kaauroer isærdeleshed og derefter gule Turnips foredrer en stærkere Gjødsling end de forskjellige Arter af hvide Turnips. Med Rette har man sagt, at der ikke kan gjødsles for stærkt til Roer, og at Udbyttet, hvis ikke tilfældigt Uheld tilstøder, vil staa i Forhold til Mængden og Godheden af den anvendte Gjødsel. Dennes Virkning er dog ingenlunde tabt for de efterfølgende Afgrøder; tværtimod tør man antage, at uagtet Roer foredrer stærkt gjødslet Jord, udtære de dog ikke Marken synderligt. Ellmed medfører deres Dyfodring en stor Mængde Affald og Gjødsel, saa Dyrkningen

af Roer maa anses for et af de væsentligste Midler til at forøge en Gaards Frugtbarhed. Dyrkning af Roer med fuld Gjødsling kan man paa lettere Jorder med Fordeel lade træde istedetfor Brak, hvor Arbeidskraften tillader det, saaledes at Korn og Klover følge efter; thi den til Rodfrugterne anvendte Gjødsel vil holde Jorden ved Kraft lige til Enden af et skaansomt Omlob.

Dmtrent 170 Skpd. Gjødsel (i den Torheds- eller Frugtighedsstilstand, hvori Fægjødsel bør bruges til Rodfrugter) pr. Ed. Land kan anses for fornødent for Kaauroer, 140 Skpd. for gule Turnips og noget mindre til de forskjellige Arter af hvide Turnips. Disse Sidste lykkes ogsaa bedre end de forannævnte Rodfrugter alene med Bengjødsel, Guano eller andre deslige Gjødselstoffer, hvor man ikke kan give Staldgjødsel. Den bedste Jord, som og kan være mere leret, maa vælges til Kaauroer; og giver man dem foruden den ovennævnte Mængde Gjødsel endnu 150 Pd. Guano pr. Ed. Land, pleier man at faa en rig Høst, naar blot Foraaret ikke bliver meget tørt; thi i streng Torke viser Guanoen sig mindre virksom.

Gjødselens Behandling til Rodfrugter. Næst efter Gjødselens Mængde beror meget paa dens Tilberedning; thi frisk Gjødsel, der indeholder endnu usforraadnet Halm eller anden Strøelse, efterlader Nabninger i Jorden, som blive velkomne Gjemmesteder for Jordlopper; disse sees hyppigst at hærje allerførst der, hvor saadan Gjødsel er bleven anvendt. Gjødselen til Roer bør være i den Tilstand, hvori den stærkest muligen kan fremskynde de spæde Planter's Væxt udover den Periode, da de staa i Froblad og ere mest udsatte for Udelæggelse af Insekter. Gjødselen maa derfor være for saavidt udgjæret, at alt Straa og desl. i den allerede er paa det nærmeste forraadnet; den tilbyder da ogsaa Planten en mere koncentreret Næring.

Med vore kolde Vintre er det ikke altid saa let en Sag at faa Gjødselen, der tidligt skal bruges til Kaauroer og Turnips, tilstrækkeligt udgjæret til denne Anvendelse. Særegne Foranstaltninger maa derfor træffes. Om Vintren, første Gang fører tillader det, føres Gjødselen ud fra Gaarden og oplægges i en eller flere større Dyrger paa den høistliggende Ende af Aegrene, paa det at man, ved den senere Udføring i Furerne kan føre nedad og derved tage større Læs, hvorved igjen opnaars, at den da i Orden satte Mark ikke fasttrampes eller nedføres af tættere Hjulspor, end høist nødvendigt. Naar Gjødselen føres ud fra Gaarden, blandes den for første Gang, som fuldstændigst sker ved, at Løsfene affalkes nærmest muligt ved Stedet, hvor Dyrngen skal ligge, og særskilte Arbejdere samtidigen dermed kaste Gjødselen sammen i en Dyrge af passende Form. Ved denne Fremgangsmaade kommer Gjødselen til at ligge løsere og Gjæringen gaar fra Begyndelsen hurtigere for sig, end om man havde sammenpresset Gjødselen stærkere, ved at lade Bognene føre op paa Dyrngen, saaledes som man gjerne bærer sig ad, naar man om Vintren fører Gjødsel ud, der er bestemt til Brakmarken; i sidste Tilfælde foretrækker man netop en langsommere Gjæring, fordi denne Gjødsel først senere skal føres

ud paa Marken end den til Roer, og den tillige f. Er. til Rug, gjerne kan være mindre udgjæret.

I ethvert Tilfælde maa den nu opdyngede Gjødsel omstilles endnu engang, forinden den er tjenlig til Rodfrugter. Dette sker ved at tre eller fire Arbeidere fra en Side tage et Stykke for af Dyngen paa $1\frac{1}{2}$ til 2 Alens Bredde og kaste det om lige til Bunden, idet de iagttage omhyggeligen at sprede muligt forekommende sammenhængende Masser af Gjødsel og fordele al løs Palm omkring blandt de øvrige Gjødselstoffer. Det næste Stykke af samme Bredde behandles derefter paa samme Maade saa at det kommer til at ligge, hvor det foregaaende for laa, og saaledes bliver man ved indtil Alt er gaaet igennem. Dyngen bliver, om muligt, bedækket med et tyndt Lag Jord for at forebygge Udtørring. Skulde den paa varme Foraarsdage gjøre saa stærkt, at der fremkommer Skimmel, hvorved Gjødselstofferne lide stor Skade, saavel som Hensyn til Godheden som Mængden af dem, da afsjælpes det, enten ved at kaste Sne, hvis saadan kan erholdes, op paa Dyngen, eller ved at hælde nogle Tønder Gjødselvand eller i Mangel deraf andet Vand over den.

Jordens Behandling om Foraaret. Naar Vaarsæden er bragt i Jorden, begynder Roemarkens Bearbejdning, først til Raalroer (hvilke man forresten og med Fordel kan saa for Potetelægningen, hvis et tidligt Foraar skulde tillade det), derefter til gule Turnips og sidst til hvide Turnips.

Saafernt Jorden eller Veirliget ikke er for tørt, giver man gjerne Roemarken, for at rense den vel for Ukrud, den samme fuldstændige Behandling, som Bratmarken faar, for Gjødselen føres paa den, dog mere skyndsomt, saaledes at hver Pløining, Harvning og Trømling følger umiddelbart paa den anden, paa det at Jorden ikke skal faa Tid til at udtørres. Marken pløies først paa langs, for at udjevne Kammene, og efter den som oftest fornødne paafølgende Harvning og Trømling af den jævne Mark, foretages strax en Tværpløining, hvorpaa man trømler eller harver og trømler een eller flere Gange efter hverandre, hvilket dog sædvanligen ikke pleier at være fornødent. At ingen Bearbejdning af Jorden maa foretages inden denne er tilstrækkelig tør og dertil tjenlig, turde neppe være fornødent her at tilføie; men ved Bearbejdning til Rodfrugter fordres netop i denne Retning særegen Varsomhed.

Er Veirliget derimod meget tørt, og man tror ved een Pløining i Forening med Harvning at kunne bringe Jorden i tilstrækkelig god Stand til at kunne lægges op i Kamme, da er det at foretrække, naar man blot iagttager, idet man jevnt pløier Marken paa ovennævnte Maade, at tage dybe og smale Pløifurer for at opnaa fuldstændig Gjennemarbejdning; efter derpaa følgende Harvning paatværs, for yderligere at udjevne Furerne, er Marken i Orden, til at Dplægningen i Kamme kan paabegyndes. Paa lette Jorder er denne Fremgangsmaade ikke blot meget nemmere, men og mere passende.

Hvillen Bei man end gaar, maa man sørge for, at Marken til Rodfrugter er i god Orden og

fuldkommen fri for Jordklumper inden man skrider til det næste Arbeide:

Dplægningen i Kamme. Denne foretages med en almindelig skott Plov, og det altid, naar Jorden er i den Stand, den bør være, ved en eneste Pløifure for hver Kam. For at den, der pløier, skal kunne gjøre Furerne ligeløbende, har man isøveien mærket Marken af med Dviste, som ved Hjælp af Landmaalerkæden ere satte med henved 25 Alens Afstand fra hverandre i tvende indbyrdes ligeløbende og paa Furerne lodrette Linier, hvori med ringe Umage havees tilbørlig Nettesnor. Er Jorden nu engang ikke, som den dog burde være, i den Orden, at en enkelt Dyring er tilstrækkelig, da maa enhver Fure gaaes efter ved at gaa tilbage i den med Ploven, hvilket jo er tidsspildende og ingenlunde ellers opfylder Hensigten bedre, saa meget mere som Jorden derved udsættes for ufornøden Udtørring; men man opnaar dog ved Hjælp deraf at saa Jorden skjønt noget mere, og man gjør derfor stundom alligevel bedst i, navnlig naar Veiret under den forudgaaende Bearbejdning har været regnskuld og ugunstigt, at gribe til denne ældre Maade at opføre paa.

Afstanden mellem Kammene. Furernes sædvanlige Bredde er omtrent 26 Tommer. Der fordres meget indøvede Folk til at foretage de senere fornødne Rensningsarbejder, der gaa ud paa at ødelægge Ukrud og løbne Jorden mellem Planterne, saafremt Kammene ligge hinanden nærmere; tillige synes det, at Roerne have saa meget Plads behov for fuldstændigt at kunne udbille sig i vore tørre Somre. Skulde Marken ikke i onskelig Grad kunne holdes fri for Ukrud, søger man Furernes Bredde indtil $28\frac{1}{2}$ Tomme, hvorved man vinder bedre Plads til senere lettere og fuldstændigere at foretage Rensningsarbejderne.

Det følger af sig selv, at Furerne maa være rette og lige brede i begge Enden, da nøiagtig Rensning imellem Raderne ved Hestekraft ellers vil blive udførlig; Markens fuldstændige Befrielse for Ukrud under Rodfrugternes Væxt er ikke alene en fast Bestingelse for at disse skulle lykkes, men og for at Jorden skal kunne afleveres i god Stand for de følgende Afgrøder.

Gjødselens Fordeling i Furerne. Naar omtrent 20 Kamme ere opførte, begynder man at føre Gjødselen paa; thi først da kunne alle Folkene sysselsættes, efter den bestemte Orden, hver med sit Arbeide. Gjødselen føres paa med Rærter, hvis Hjulspor falde i Bunden paa hver anden Fure, og en øvet Arbeider kan da med Lethed med en knæboiet, togrenet Møggreb hække Gjødselen af ned i den mellemliggende aabne Fure. Drenge eller Piger følge bagefter og sprede Gjødselen fuldstændigt i Bunden af Furerne. Saa snart Gjødselen er spredt i nogle Furer, kløves uførtøvet Kammene mellem disse med en skott Plov eller og med Høppeploven, hvorved Gjødselen kommer til at ligge i Midten af de nye Kamme, hvori Saaningen ogsaa senere skal ske.

I Jord, udsat for Tørke, søger man at undgaa høie Kamme ved at føre Ploven saaledes, at den tager en grund Fure, og vil man ydermere af-

stumpe Kammene, sfer det let med en lille Nulle-hav (trukken af een Hest), der udfører dette Arbeide paa tvende Kamme ad Gangen, hvilket dog ikke maa drives videre, end at Saamaskinens udhulede (concave) Tromle senere kan bruges midt paa Kammen. Da nu Saaningen sfer til en Dybde af $1\frac{1}{2}$ Tomme, har Roeflantens første fine Pælerod allerede naaet ned til den fugtige Gjødse, inden Spiren har studeet igjennem Jorden, hvilket nu sfer under en hurtig Væxt, der er saa overordentlig vigtig i denne Plantes første Livsperiode, hvor den er udsat for Jordleppersnes farligste Hjemføgelser.

Saasnart nogle Kamme ere i Orden, følger Saaningen umiddelbart paa, for at Jorden ei skal udtørres, og fortsættes saa langt ud paa Aftenen og paabegyndes saa tidligt næste Morgen, som man kan se, idet man ifstedet derfor lader Arbeidsfolkene tage den fornødne Hvile midt paa Dagen. Indtræffer der Regnveir, maa man standse med Saaningen, da denne aldrig lykkes, naar Jorden bliver hvad man kalder seig eller klæbrig. Imidlertid foraarfager Regnveir ikke let videre Ulempe paa en oplyret Mark, da der paa denne Aarstid snart efter indfinder sig Torveir, og naar Marken blot i Overfladen er tør igjen efter Regnen, er den alt tjenlig til Besaaing.

Frøsmængden. Mange have været vante til at kjøbe Roefrø lodvis, og have derfor ondt ved at vænne sig til et Forbrug af mange Pund. Men vil man have Held med Dyrlingen af Rodfrugter i det Større, maa man ikke være knap med Frøet, men saa idetmindste 5 Pund paa hver Tønde Land. Da Roefrø nu i Regelen kan kjøbes i Partier til 30 Skill. Pundet, bliver det dog den billigste Udsæd. Meget mindre Mængde Frø skulde visseelig være tilstrækkelig, hvis ikke Jordlopperne fandtes; men det bedste af alle Midler til at beskytte sig mod disses Ødelæggelse, er sikkert, næst efter at Saaningen sfer i velgjødset, nylig bearbejdet og tilpas fugtig Jord, en saa rigelig Udsæd, at der er saameget tilovers til Jordlopperne at leve af, at disse under deres Belævnethed ville kunne forslaae saa mange Planter, at Landmanden alligevel erholder fuld Afgrøde. Alt Frøet kommer ikke op paa een gang, og ikke sjelden indtræffer det, at Planterne efter det først spirede Frø opvædes, men om nogle Dage komme imidlertid nye Planter frem i tilstrækkelig Mængde, som i Regelen bliver forslaaede, navnlig hvis der indtræder Forandring i Veiret. For tæt har Opvæxten aldrig været hos mig, og den Ulempe vilde jo og særdeles let kunne afhjælpes; derimod er det afgjort, at der her iaar aldrig var bleven nogen Roehøst ifstedetfor 5800 Tønder Noer og Raatræber af omtrent 23 Tønder Land, hvis der ikke var givet en saa rigelig Udsæd. Manganen, som havde sparet paa Udsæd, har rimeligvis væsentlig derved forspildt sin Roehøst; og en saadan Fare bør man dog se til at undgaa.

Frøets Tilberedning. Man har foreslaaet adskillige Maader at tilberede Frøet paa i den Hensigt at gjøre den spæde Plante mindre tilfokkende for Jordlopperne, saasom at blande det med ubvæsket og tørret Svovl (Svovlblomster), hvilket ogsaa er bleven anvendt her i mange Aar. Dette er vel ikke uden al Virkning, men ligesom alle andre Til-

beredninger af Udsæden, for at forebygge Ormes og Insekters Hjemføgelser, hjælper den kun lidt, naar disse smaa Fiender optræde i saa forfærdelige store Skarer, som stundom er Tilfældet. Det er derfor en Lykke, at man ved Roefrøet som oftest kan værges sig derimod ved en forøget Udsæd. Her have vi derfor ophørt med at bruge Svovl, der let tilstopper Saamaskinen, men ville dog ikke fraraade Andre Brugen af det, thi det synes umægtelig at hjælpe noget, hvorvel ikke tilfulde.

Saamaskiner. Har man blot 2 til 3 Tdr. Land at saa Noer i, er det temmelig ligeegyldigt, hvilket Saaredskab man benytter; thi Jorden kan ikke saa Tid til at udtørres, da man i saa Tilfælde har lettere ved at vælge tjenlig Veir. Er Talen derimod om 10, 20 eller endnu flere Tønder Land, er det fremfor alt vigtigt at eie et saadant Redskab, der tilsaar tvende Rader paa een gang og det saa hurtigt en Hest kan gaa og Frø fylbes i; thi det gjælder om at undgaa Jordens Udtørring forinden Saaningen, og derfor om mest muligt at kunne benytte hver tjenlig Time.

Ødelige Maskiner kunne nu faaes for 11 Spd. og hvis de tillige skulle kunne saa knuste Ben, Afke m. m. for $27\frac{1}{2}$ Spd. Her anvende vi stedse en af disse sidste, hvad enten der gjødes med Ben eller ikke, da den stærkere Sammentrykning af Kammen, som disse formedelst deres Tynge foraarfager, synes bedre at forebygge Jordens Udtørring. Disse Maskiners udhulede, paa Axen løse og til Siderne forfyndelige Trømter ville altid holde sig midt paa Kammen, selv om disse ikke overalt ere ligelangt fra hinanden, og Frøet faaes derved stedse lige midt over Gjødseleir.

Saaningen. En sfin Arbeider, der holder Die med, at Maskinen ikke ophører at saa af Mangel paa Frø eller af anden Grund, med een Hest for Maskinen, saar nu saasnart Jorden er tilberedt. Hvis gunstigt Veir indtræder, ere Planterne løbne op inden 6 til 8 Dage, og blive snart efter synlige nedad hele Raden.

Midde mod Jordlopper. Den farligste Tid kommer nu. — Skal Sæden forslaaes for Insekters ødelæggende Virksomhed eller ikke? Ere Jordlopperne der, skjønes det strax paa, at den spæde Plantes Blade ere igjennemborede af smaa Huller, hvorigjennem de have udsuget Saften, af hvilken endel er størket til en gul Ring omkring Hullet. Kommer der nu blot nogle Regnbyl, er den værste Fare forbi, og Plantens næste Blade udvikle sig snart. Men udebliver Regn og Jordlopperne blive ivrigere, saa flere Planter synes aldeles fastløse og udtørrede, da er deres Væxt standset, og det gjælder nu om muligt at frelse de tilbagestaaende Planter. (Fortsættes.)

Udgiverens Adresse:

Proprietær Schrøder. Bøll i Bærum.

Følgeblad til Skilling-Magazinet.

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabritius.